

Alba Mas Soler (Guadalajara, Mèxic)

«Fa cinc anys que vaig arribar a Mèxic per fer classes de català a la Universitat de Guadalajara»

Fa uns quants anys, en aterrar a Mèxic per primera vegada, vaig conèixer un viatger que volia anar d'Alaska a Argentina, però que s'havia quedat encallat en aquest país. M'explicava que, en cada lloc on anava, algú li recomanava un paratge encara més interessant, i que feia més de tres mesos que feia voltes pel país i no volia marxar-ne. Ara ja ho entenc. Fa gairebé cinc anys que vaig arribar a Mèxic per fer classes de català a la Universitat de Guadalajara, a través de l'Institut Ramon Llull. Abans d'això, havia passat anys corrent per Europa i l'Amèrica Central: mig any d'Erasmus a Anglaterra, on vaig descobrir que la meva passió és ensenyar català a l'estranger, un any d'*au pair* a Suïssa, un altre any com a professora de llengües a Alemanya, uns mesos de voluntariat en granges noruegues, algunes setmanes més ensenyant anglès a Polònia i finalment, l'estada que em va canviar la vida: un any en un institut indígena a Guatemala.

Ensenyar anglès i literatura a adolescents que tenen el maia q'eqchi' com a llengua materna ha estat el repte més bonic de la meua vida. Hi ha coses que no s'entenen fins que no es viuen: l'alimentació a base de *tortilla* y *frijol*, les hores interminables per camí de carro per arribar al poble més proper, les ruïnes maies oblidades en racons recòndits, l'esforç que és parlar en la llengua

comuna -i la dificultat d'aprendre un idioma indígena-, la saviesa de les persones grans que no saben llegir, però tenen autèntiques enciclopèdies al cap, la riquesa de la multiculturalitat... I és aquest interès per les cultures i les llengües d'aquesta part del món, sumat a l'amor per la meua pròpia llengua i cultura, el que em va empènyer a postular-me per la posició de lectora de català a la UdG (la de Guadalajara, no de Girona!).

«I per què volen aprendre català, els mexicans?», és la pregunta que més vegades he contestat aquests últims sis anys. La resposta és tan llarga com alumnes he tingut: perquè volen anar d'intercanvi a alguna universitat de parla catalana, perquè estudien relacions internacionals, perquè els ha agradat la sèrie *Merlí*, perquè els interessa la política, perquè els seus pares escoltaven Serrat, perquè volen saber més llengües romàniques? La qüestió és que hi ha molt d'interès, i puc assegurar que celebrar un Sant Jordi o un Sant Joan a Mèxic és una experiència magnífica. Al llarg d'aquests cinc anys, m'he submergit en la cultura: he après a ballar ball folklòric i a *faldear* al ritme de la música de mariachi, he explorat molts racons relativament desconeguts, he pujat volcans i he saltat en salts d'aigua, he provat bon tequila directament a la destil·leria, he après a fer bones *enchiladas* i *chilaquiles*, m'he banyat al Pacífic i al Carib, he passat un Nadal banyant-me a la piscina i un Cap d'Any ficada al mar, he intentat aprendre una llengua indígena, he fet molts amics i amigues que m'han fet sentir una més, i puc dir que a Mèxic m'hi sento a casa. Naturalment, m'encanta tornar a Manresa, visitar la família i els amics de sempre i tornar a recórrer els carrers que em van veure créixer, però a Mèxic hi tinc la meua altra família, un clima insuperable -fins i tot en els mesos de pluja- i un país preciós i hospitalari que m'ha rebut amb els braços oberts.